

לורן רוברטס

פאוורלס

נטולת כוחות

פרק הבונוס -

חג מגיפה שמח

לורן רוברטס

לפני שלוש שנים

קאי

אני מכווץ את ידיי לאגרופים כדי שאנשי הצוות שממהרים מסביבי לא יראו את כתמי הדם.

אני מפלס את דרכי בין מחרוזות פרחים ובין המשרתים המתווכחים שמניפים אותן, משסע את שמחת החג המוחשית שלהם כאילו הסכין עדיין נוטפת לצידי. כל גוון של ירוק חולף לידי בבלייל צבע שכל כולו צמחייה משורגת ובדי סאטן נשפכים. אני בדרך כלל נהנה הרבה יותר מערב החג החשוב ביותר באילייה.

אבל עכשיו הוא מוכתם במוות.

נרות מעטרים כל אדן חלון, אור רך מרקד על הקיר האפלולי. ברגע שיצאתי מהחנות המתפוררת ההיא בסמטת ביזה, השמש כמו נרתעה מפניי בפחד. כל האור נעלם עוד לפני שהדם על כפות ידיי הספיק להתייבש.

אני מגביר את קצב צעדיי על השטיח העבה, מרגיש איטי בים האזמרגד שמציף את המסדרונות. פעם בשנה, צבעי הממלכה עוברים התעללות מזעזעת לזכר המגיפה, התעללות שלא נעשתה פחות צורמת מאז שהייתי ילד. אבל זאת מסורת קיימת כבר עשרות שנים, אז אבא דורש שכל משטח יהיה מכוסה בירוק.

אזמרגד שעה שידיו של אוכף הצווים שלו מוכתמות בארגמן.
חשבתי שהוא ייתן לי את הלילה האחד הזה. לילה אחד שבו ידיי
יישארו נקיות.

כמה נאיבי מצידי, לחשוב שיום הישועה יספק לי הזדמנות לכפר
על מעשיי.

מפרקי אצבעותיי המגואלים בדם מכים בדלת חדר העבודה של
אבא. המשקוף מעוטר במחרוזת צמחים פשוטה, בדיוק כמו כל
מפתן דלת אחר באילייה. פעם, סיפרו לי על מקור המנהג הזה
בהרצאה משמימה כלשהי שאני לא מצליח להיזכר בה.

אבא לא אומר לי שלום כשאני נכנס לחדר החם. לא שציפיתי
לברכת שלום.

במקום זה, אני מפנה את תשומת ליבי אל האש שמתפצחת באח
האבן, שם העץ המַעֲשֵׂן מתפוצץ פה ושם ומתיז ניצוצות על
מגפיו של קיט. הוא יושב בכורסה שלו ליד אבא ומרים את
המבט, מחייך אליי למרות האווירה הקודרת שמלווה אותי. וכמו
שקורה מאז ומתמיד, אני נמלא פליאה על נכונותו לבלות את
הזמן שלו עם המלך.

"הגעת בזמן." חיוכו הנערי מחמם את החלק בתוכי שהתקשה.
"בדיוק דיברנו על החגיגות שיהיו מחר. ואל תדאג, אחי, כבר
רשמתי אותנו למרוץ השקים."

שפתיי מאיימות להתעקל בחיוך. "טוב, אנחנו האלופים
המכהנים. אנחנו חייבים לשמר את המוניטין שלנו."
"עשית את זה?"

האדישות בקולו של אבא גורמת למבטי לגלוש באיטיות אל
כורסת העור המהווה שהוא מתרווח בה. מבחינתו, אני כנראה

ראוי לראות רק את עורפו הבלונדיני. אני נלחם בכעס שמאיים להציף את לחיי.

"כן, אני מסנן. "זה נעשה."

אני מתעב את הקלות שבה הוא מזמן אותי אליו בתנודת יד עצלה. כאילו הוא מושך ברצועה. ואני החיה הצייתנית שקשורה בקצה החבל.

אני נעמד מול האח, מוריד מבט אל הגבר שאמור להיות אבא שלי. חום לוחך את עקביי ועוטף אותי בצללים מרצדים. המלך מואיל בטובו להסתכל לי בעיניים. "אתה יודע שאני אוהב לראות את ההוכחה."

אצבעותיי הנוקשות מתופפות על הסכין המוכתמת שצמודה לצד הגוף שלי. אני יכול להרגיש את מבטו המודאג של קיט עובר בינינו ואני שונא את זה. שונא את העובדה שהוא נאלץ לראות אותי ככה – עם דם על הידיים ולהבות מאחורי הגב. לכן, אני לא מסתכל על אחי כשאני מציג את עורי המוכתם לאיש שפקד עליי לבצע כל אחד ואחד מחטאיי.

אבא בוחן את החיים שנשפכו על ידיי ומהנהן. "טוב." טוב.

אני בכלל לא מבין את משמעות המילה. הרגיל ההוא היה בן, אבא, משהו. ואני שום דבר, כי הרגתי אותו.

"אני צריך להלוות את קיט הערב," אני פולט. "המגיפה יודעת שהוא חייב להתאמן לפני המשחקים מחר." "אאוץ'," קיט מהרהר בקול וקם, יודע שאני בסך הכול מנסה להימלט משם אבל לא אומר מילה. "אנחנו נראה אותך מחר

בחצר לכבוד החגיגות, נכון, אבא? אתה תבוא לראות אותנו מנצחים?"

התקווה בקולו רק מדגישה את תגובתו הצוננת של אבא עוד יותר. "אולי."

אני מייד גורר את קיט מחדר העבודה לפני שהמלך ינסה לפקוד עליי להרוג עוד מישוהו. "אנחנו הולכים," אני לוחש ומתחיל לצעוד במהירות במסדרון.

קיט מועד מאחוריי וכנראה נועץ בגב שלי מבט תמה. "הולכים?" "כן, כי הייתי רוצה ליהנות מהחג הזה." אני פונה למסדרון אחר.

"ואני ממש לא יכול ליהנות ממנו בתוך הטירה הזאת."

אני חייב לצאת מפה. אני חייב לנשום עמוק, נשימה שאין לה טעם של דם. אני חייב למתוח את הרגליים ולהרים את הזרועות כל עוד אין לי חרב ביד.

אני חייב להיות בשביל משהו מלבד מוות.

"קאי, אתה יודע שאסור לי לצאת מחוץ לחומות הטירה –"

אני פותח את דלת הצינוק בדחיפה ושמח לתת לחריקת הציירים להטביע את מילות הדאגה של קיט. מבטי לוכד את מבטו מעבר לכתפי המתוחה, רציני ומפציר יותר משמבט של אוסף צווים

לעתיד אמור להיות. "אתה רוצה לצאת מפה או לא?"

כשהוא מהנהן לבסוף, אני יודע שהוא לא עושה את זה בשביל עצמו.

אנחנו חולפים על פני הצינוק הלח במהירות כשאנחנו צועדים לעבר התא האחרון. קיט שולף מכיסו צרור מפתחות כשאנחנו נכנסים ודוחף מפתח עתיק במיוחד למנעול שהוא חושף. ואז, כשלוחית האבן נפתחת ומגלה את העלטה שנפצרת מאחוריה,

אני נכנס אליה בשמחה.

הדלת נסגרת בחריקה. במשך רגעים אחדים, ליבי הולם בדממה בתוך הלא כלום – מוקף ים של חשכה שמתחרה בחשכה שבתוכי. ואז להבה מהבהבת ומתעוררת לחיים בכף היד של קיט והאור הפתאומי מעלה דמעות בעיניי. אני ממצמץ ושואל את הכוח שלו, עוזר לו להאיר את המנהרה הצפופה שלפנינו. כל כולה אבן מתפוררת ועכברים מתרוצצים וחופש ממשמש.

"צריך עזרה לשטוף אותן?"

קיט נועץ מבט בלהבות שלוחכות את כף ידי המגואלת בדם. "אה, כן," אני רוטן.

"אתה כבר לא צריך להסתובב עם זה."

קיט מרים את ידו הפנויה ומכבה את הלהבה שלי בסילון מים. אני מתבונן בדם מרפה את אחיזתו בעור שלי ומסתחרר בכפות ידיי. אני מחכך את ידיי הלחות כשקיט סוף-סוף מעז לשאול, "הוא באמת מכריח אותך...?"

"להסתובב עם הדם עליי בתור הוכחה?" אני מעיף בו מבט וממשיך לצעוד במנהרה בתנועות נוקשות. "אל תשאל שאלה אם אתה לא רוצה לשמוע את התשובה. במיוחד כשהיא קשורה לאבא."

אור הלהבה המרצד מחלחל אל קמטי הדאגה שמצטופפים מסביב לעיניים שלו. אבל הוא לא שואל שוב. הוא אף פעם לא שואל.

"אז," הוא אומר בקלילות. "לאן אנחנו הולכים?"

כשהמנהרה מתפצלת לשתיים, אני מוביל אותנו אל זירת הקדרה.

שולח לו חיוך. "למקום עם אנשים שיודעים לחגוג את יום

הישועה באמת."

כשאנחנו נכנסים לזירה, השמיים השחורים כבר מוכתמים בשלג טרי. הוא נופל בעצלתיים, מכסה את השיער והבגדים שלנו במעטה דק. אני מסתכל על אחי, על הסוודר והמכנסיים שלו שעשויים בד דק בדיוק כמו שלי. "לא חשבתי שירד שלג." "מה אתה אומר," קיט נושף ואדים יוצאים לו מהפה. הוא דוחף לכיס את היד שלא מחזיקה את הלהבה. "קפוא פה בחוץ." אני מקרב את כף היד החמה שלי לגוף. "אתה מדורה מהלכת. נראה לי שתהיה בסדר."

בתגובה, הוא פולט נחרת צחוק וצועד אחריי בחוסר רצון. הרוח מנסה לנעוץ את ציפורניה בבגדים שלנו, דוקרת אותנו כשאנחנו ממהרים הרחק מהקדרה. הדרך אל סמטת פיזה מכוסה שמיכת שלג שאנחנו מייד הורסים בטביעות הרגליים שלנו. אני מרכין את הראש כנגד השלג שנושב לעברינו, שכבר נהיה כבד יותר. "לילמה אנחנו צריכים לחגוג בביזה?" קיט אומר בשיניים משקשקות.

אני מעיף בו מבט מבעד לשלג שנדבק לי לריסים. אור הלהבה מרקד על פניו הסמוקות. "כי אתה צריך לראות איך זה לחיות באמת."

זאת לא תהיה השנה הראשונה שהתגנבתי מהטירה כדי לצפות בתושבי השיכונים רוקדים מתחת לשמיים זרועי הכוכבים. זאת החירות בהתגלמותה – איך שהם מתנועעים בלי צעדים שהתאמנו עליהם מראש או שרים בלי תווים ברורים. אני משתוקק להתיישב על הגג המתפורר ולהשקיף על האנשים מסתחררים מתחתיי, שוקקים חיים תודות למאבק היומיומי

שלהם לשרוד. אבל, בלילה האחד הזה, הם יכולים להרפות מהדאגות שלהם.

וזה משהו שאני לא יכול לעשות. לכן, אני מסתכל עליהם חיים בשבילי.

גופי כואב מהקור. עצים מתנשאים משני צידי השביל, ממטירים עלינו שלג כשהרוח מנערת את ענפיהם העירומים. קיט רועד והלהבה שלו מהבהבת קלושות בכף ידו.

"קאי, אולי עדיף ש..."

הרוח חוטפת את המשך המשפט שלו בדיוק כשמשהו זז בשלג המסתחרר. כפות הרגליים חסרות התחושה שלנו עוצרות ואנחנו מצמצמים עיניים לעבר החשכה. אני מרים את הלהבה בכף היד עד שהאור המרצד נופל על השביל המושלג.

קיט ואני מחליפים מבטים מבולבלים.

שתי דמויות מסתחררות על פני השביל החלקלק כמו השלג מעלינו, זרועותיהן שלובות.

מתברר שאנחנו מפריעים להן לרקוד.

פיידין

"חמישים ושתיים, חמישים ושלוש, חמישים וארבע..."

המלמולים של אדנה גורמים לי להרים את המבט מהשלג שאני מחפשת בו. "אני לא מרגישה את הידיים."

"חמישים –" הנשיפה שלה קוטעת את הספירה הבלתי פוסקת.

הצעף הסגול שכרוך מסביב לראש ולפנים שלה משאיר רק חריץ לעיניה החומות־ירוקות שמשקפות את אור הירח. "לא, אני יודעת שאת כן מרגישה את הידיים כי אני תפרתי את הכפפות האלה. יש להן בטנה עבה." היא שוב דוחפת את ידיה עטויות הכפפות אל השלג. "ועכשיו תמשיכי לחפש! או שלא נספיק לחזור לפני שהריקודים יתחילו בחצות."

"כמה זמן נשאר לנו?"

אדנה מתעטפת עוד יותר במעיל שלה וחושבת על זה. "כששאלנו את האיש ההוא בביזה מה השעה, השעון שלו הראה שנשארו לנו ארבעים דקות. ומאז ספרתי כמעט עשרים –"

"את יודעת," אני קוטעת אותה באנחה, "אם היית נותנת לי לגנוב לו את השעון, לא היית צריכה לספור."

תלתל מהפוני העקום שלה מציץ מתחת לצעיף. "הוא חייך אלינו. אף אחד אף פעם לא מחייך אלינו." היא מסבירה, כאילו זאת סיבה טובה דיה, וחוזרת לספירה שלה כשהיא ממלמלת, "טוב, איפה הייתי?"

אני נאנחת וחוזרת לחטט בשלג. הצעיף האדום שעוטף את הפנים שלי עוצר את הרוח הצולפת מלצרוב את לחיי כשאני מרימה מבט אל זרועותיהם הדקיקות והחשופות של העצים מעליי. הם נועצים ציפורניים בשמיים הכהים, תופסים את מרבית השלג שיוורד, אבל אנחנו בכל זאת מכוסות בשכבה ממנו.

"חמש־עשרה, שש־עשרה, שבע־עשרה..."

אדנה מתחילה לספור דקה חדשה בזמן שאני מחפשת בהיסח דעת מתחת למעטה השלג. "יכול להיות שהשנה אין, איי." "לא, הם פה," היא עונה בהתרסה. "אימא ואני תמיד הכנו

כתרים מצמחי וינטרפרי כל שנה בערב יום המגיפה. הם פה מתחת לשלג, איפשהו."

אני מתעלמת מהצביטה בחזה שלי. אילו אבא שלי היה פה, היינו ממשיכים במסורות שלנו. הייתי רוקדת על הרגליים שלו עד שהשמש הייתה עולה על יום חג שלא היינו בטוחים איך לחגוג. מערכת היחסים שלי עם יום הישועה, כפי שהאליטות רמות המעלה אוהבות לקרוא לו, לא קלה. הוא מייצג את כל מה שאני מתעבת – את המגיפה שהשתוללה בממלכה שלנו בתקופה הזאת לפני מאה שנה, את האנשים שהיא הרגה והכוחות שהיא לא העניקה לי. אבל אני כן חוגגת את ההרגשה שממלאת אותי ביום הזה – שמחה.

הלילה, כל תושבי המשכנות ימלאו את סמטת פיזה וירקדו עד עלות השמש. מי שיש לו קורת גג יתלה כל בד אפשרי מעל לפתח הדלת – מסורת שמעידה שהם מקבלים שינוי בברכה, כמו השינוי שהמגיפה הביאה אל אילייה. פיסות בד וענפים מקשטים כל כניסה מתפוררת, ממלאים את הרחובות בצבע. ואדנה דאגה שהסמטה שלנו, והמבצר, יהיו כרוכים בחתיכות בד מכל גוון שיש.

לא, אני לא בטוחה איך אני אמורה להרגיש לגבי חג 'שמח' שהמשמעות שלו שנואה עליי. "מצאתי קצת!"

אדנה מרימה בינינו את השרך הסבוך. אפילו כשהצמח עמוס שלג, צבעם הסגול של הגרגרים שצומחים עליו בולט לאורו החיוור של הירח. אני מכריחה את כפות רגליי חסרות התחושה לנוע מתחתיי.

"מעולה! ועכשיו בבקשה תגידי לי שאנחנו יכולות להכין את כתרי הפרחים במבצר."

אבל אדנה לא שומעת אותו. היא כבר רצה אל השביל הסמוך ליער.

"איי!" אני צועקת אליה, המגפיים שלי זזים על השלג. "אדנה, מה את –?"

"אנחנו לא נספיק," היא לוחשת כשאני מחליקה ועוצרת לידה. "נשארו לנו רק עוד ארבע דקות עד חצות. ובכלל לא הספקנו להכין את הכתרים."

קולה הרועד מגלה לי שדמעות ממלאות את עיניה החומות־ירוקות. אני ממצמצת כדי לראות מבעד לשלג שמתעופף באוויר ומסובבת את אדנה אליו בעדינות. "אז נרקוד פה," אני קובעת בפשטות. אני מוציאה את השרך מידה עטוית הכפפה, מלפפת אותו במעגל ומניחה את הכתר המאולתר על הראש שלה. הוא נח ברישול מעל לצעיף וכשהוא גולש קצת הצידה, אדנה מצליחה לחייך קלות.

"בבקשה." אני כובשת צחוק כשאני מצמצמת אליה את מבטי תחת קרני אור הירח. "עכשיו יש לך את כתר הווינטרברי שרצית."

אדנה מושכת באף. "תודה, פיי." היא נועצת את בהונות המגף שלה בשלג. "את באמת רוצה לרקוד איתי לגמרי לבד?" אני משלבת את הזרוע שלי בשלה. "אם בכלל אפשר לקרוא לזה לרקוד."

אנחנו מסתובבות במעגל וצוחקות כשאני מחליקה על השלג. אני מסחררת את אדנה; היא מסחררת אותי. במרפקים שלובים,

אנחנו מדלגות ומחליקות וצווחות לאור הירח. השלג משתולל מסביבנו ומצטרף לריקוד הפרוע.

ואז אור מהבהב במרחק ועוצר אותי.

הוא הולך ומתקרב שעה שאדנה ממשיכה להסתובב. אני מצמצמת את העיניים אל השלג היורד ומבחינה בקווי מתאר של שתי דמויות. אני שולחת יד ועוצרת אותה, שולפת את הפגיון מתחת למעיל הכבד.

אני ממצמצת אבל לא מצליחה לראות את פניהם של הגברים כשהם מאטים ועוצרים לפנינו. אני בדיוק עומדת לגרש אותם ולשלוח אותם לדרכם כשאדנה פולטת, "חמישים ושמונה, חמישים ותשע, שישים! יום מגיפה שמח!" ואז היא מוסיפה קצת בהיסוס, "נראה לי. פלוס מינוס כמה שניות."

אחד הגברים צועד קדימה כשלהבה בוערת בכף ידו.

אני מהדקת את אחיזתי על הניצב הספירלי של הפגיון. אליטה התקפית.

"גם אתן הלכתן לאיבוד?" הוא צועק מבעד ליללת הרוח.

אני בקושי רואה את החבר שלו מנענע בראשו. "בפעם המאה, לא הלכנו לאיבוד."

"אי אפשר לראות כלום דרך השלג הזה," מתלונן הראשון. "זאת סיבה טובה מספיק לקבוע שהלכנו לאיבוד."

"סמטת ביזה היא שם." אדנה מצביעה לעבר הכיוון שבו נמצא הבית שלנו. "כלומר, אם זה המקום שאתם הולכים אליו – ואני מקווה שזה כן כי הריקודים בטח כבר התחילו ו... הו, זה הדבר הכי יפה –"

"לא, הם לא הולכים לביזה, איי." אני פוסעת צעד קדימה

כדי ששני הזרים יוכלו לראות את הפגיון שאני אוזחת בין
אצבעותיי. "לאלטות האלה יש דברים הרבה יותר חשובים
לעשות מלהתלכלך בשיכונים."

הבגדים שלהם מפוארים ודקים מדי; היכולות שלהם חזקות
ומעודנות מדי. לגברים האלה אין מה לחפש בביזה. או איתנו.
"אני מציעה שתסתובבו לאחר עכשיו," אני אומרת בתקיפות.
"הבית שלכם רחוק מאוד מפה."

האיש כהה השיער מטה לעברי את הראש. "ומה שעשית לפני
רגע רחוק מאוד מריקוד."

"טוב, אני די טובה עם הסכין שלי אם מתחשק לך להישאר פה
ולבחון את זה," אני עונה בקור רוח.

הבלונדיני מכחך בגרון בתגובה. "כן, אני חושב שהגיע הזמן
שנצא לדרך."

"אה, רגע!" אדנה ממהרת אליהם לפני שאני מספיקה לעצור
אותה. היא מורידה את הכתר המאולתר מהראש ושוברת חתיכה
משרך הווינטרברי בשביל כל אחד מהם. "אני מקווה שיהיה לכם
יום מגיפה שמח, לא משנה איפה תהיו," היא אומרת במתיקות.
האיש לוקח ממנה בהיסוס את מתנת הפרידה. כשהיא חוזרת
אליי, אני מתייצבת לפניו כשאני מרגישה את האיש כהה
השיער מעביר עליי את המבט. "חבל שלא אזכה לגלות אם את
באמת יודעת להזיז את הפגיון הזה יותר טוב מאת כפות הרגליים
שלך."

ואז הוא מסתובב והחבר שלו מסתובב אחריו, והם מתחילים
להתרחק.

אדנה לא נראית מוטרדת בכלל, היא מייד משלבת את הזרוע

שלה בשלי ומסובבת אותנו עד שאנחנו חוטפות סחרחורת.
אבל מבעד לצחוק שלנו, אני עוד יכולה לשמוע את הגבר
כהה השיער ממלמל אל חברו. "זה בכל מקרה כל מה שרציתי
להראות לך. מישו **שחי**".

